

Mariette Lindstein

Kinderen van de sekte

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De schreeuw van het meisje snijdt door het gejank van de wind. Vic houdt haar polsen in een ijzeren greep vast en sleept haar op haar rug over het schrale terrein. Ik wil hem tegenhouden, maar ik kan niets doen als Vic zo'n bui heeft. Hij bezit een bruisende energie die ik maar al te goed ken. Hij heeft vaak gemene invallen en bezit een bijna onmenselijke kracht die wordt gevoed door haat.

Toen ik het meisje voor het eerst zag wist ik meteen dat ze speciaal was. Ze stak af bij de massa en schitterde als Venus tijdens een koude winternacht, met haar fonkelende ogen, het haar dat tot haar middel reikt, haar rode wangen, vrolijkheid en heerlijke eigenzinnigheid die ik nog nooit bij iemand anders heb gezien.

Op dit moment schreeuwt ze echter woedend. Ze schopt en probeert haar armen los te trekken, maar Vic is te sterk. We bevinden ons op de helling voor het Duivelsblok. Hij trekt haar de rotsen op en ik weet waar hij naartoe gaat. Naar Hin Håle, de allerhoogste rots, die met zijn losse tand naar ons grijnst en zich uitstrekt tot boven de zee terwijl zijn neus de asgrijze wolken raakt.

‘Niet daarnaartoe!’ schreeuw ik, maar hij luistert niet.

Hij trekt ongeduldig aan haar armen, maar ze strибbelt tegen en krijgt hem bijna uit balans. Snel slaat hij een arm rond haar hals en drukt haar keel dicht, waarna ze zich niet meer verzet. Haar handen en benen trillen hulpeloos en ze valt slap tegen de berghelling aan.

Hij sleept haar mee naar boven, klimt gestaag als een berggeit die elke steen en spleet kent, steeds hoger naar Hin Håle.

‘Stop! Laat haar los!’ roep ik, maar mijn stem wordt meegevoerd door de wind.

Het is koud en eenzaam om me heen en ik hoor alleen het geluid

van de wind en de zee. De woeste golven smijten hun schuim hoog in de lucht. Zeemeeuwen vliegen heen en weer. De wind komt uit alle richtingen. Het schemert en de bleke halvemaan komt af en toe achter de wolkenflarden tevoorschijn. De tijdgeschakelde verlichting van het landgoed springt aan en het licht flakkert onrustig over het heideveld achter ons.

Mijn blik schiet naar het meisje terug. Als ik probeer Vic te overmeesteren zal hij haar de afgrond in rollen. Ik moet hem zien te bereiken, zijn waanzin doorbreken.

Ze zijn nu boven op Hin Håle, op de plek waar de rots boven de zee uitsteekt. Ik zie Vics ongeduldige bewegingen terwijl hij haar naar de afgrond trekt.

‘Kom je me nog helpen?’ roept hij tegen me. ‘We gooien haar in zee en dan zijn we van haar af. Kijk niet zo angstig. Niemand zal het ooit te weten komen.’

Mijn benen kunnen me niet langer dragen. Ik val op mijn knieën op de helling en schreeuw tegen hem dat hij moet stoppen, maar hij zegt niets en kijkt me onverschrokken en uitdagend aan.

Als ik in zijn ogen kijk zie ik Vic niet. Het is het gezicht van mijn vader, chaotisch en spottend. Zijn ogen zijn als zwarte wormen die in mijn ziel kruipen.

Mijn hoofd bonkt. Iets wil naar buiten. Het bonken gaat over in iets anders, wat erger en koppiger is. Als een motorzaag die door mijn bevroren hersenen dringt.

Ik schreeuw het eerste wat in me opkomt. ‘Papa zal verschrikkelijk boos zijn.’

Op het moment dat ik die woorden uitspreek besef ik dat het waar is.

Vic staart met open mond naar me en ziet er doodsbang uit. Eén heerlijk moment denk ik dat ik tot hem ben doorgedrongen, maar dat gaat over in angst als ik besef dat Vic naar iets achter me kijkt. Ik hoef me niet om te draaien, ik weet wie het is. De schaduw valt als een onverwachte zonsverduistering over mijn lichaam. Meteen bevind ik me midden in iets wat duister en onheilspellend is. Het geluid van de zee en de wind is verstomd. De lucht voelt anders, harder en kouder.

Ik kijk in Vics ogen. Heel even haken onze blikken in elkaar. Er ge-

beurt iets tussen ons. We beseffen tegelijkertijd dat er iemand boven ons staat. Dat het leven een heel andere wending heeft genomen en nooit meer hetzelfde zal zijn.

1

De televisie stond oorverdovend hard aan. *De windstoten kunnen een kracht van meer dan 100 km/u bereiken, de hardste windkracht die tot nu in West-Zweden is gemeten...*

Sofia zette de boodschappentassen in de keuken neer, liep de zitkamer in, pakte de afstandsbediening uit Benjamins hand en zette de televisie uit.

‘Wat is er?’ vroeg Benjamin.

‘Blijf daar niet zitten, doe iets.’

‘Het was interessant. Ze legden uit hoe we ons moeten voorbereiden.’

‘Dat is niet zo moeilijk. Ga naar de tuin, haal de meubels naar binnen en bindt alles wat loszit vast. Ik heb boodschappen gehaald zodat we het een paar dagen kunnen redden. En we moeten theelichtjes, zaklampen en dergelijke klaarleggen. Weet jij waar Julia is?’

‘Geen idee. Ik neem aan dat ze voor het avondeten thuis is.’

Hij stond op, liep naar haar toe en legde zijn handen op haar schouders. ‘Luister, liefje, maak je niet zo druk over die storm. De meteorologen maken zich alleen zorgen dat ze de schuld krijgen als ze de mensen niet waarschuwen. Het wordt beslist niet zo erg als ze zeggen. Je maakt je veel te druk.’

‘We zullen zien,’ zei ze terwijl ze een stap naar achteren deed zodat hij haar los moest laten.

Het klopte dat ze zich druk maakte over de storm, maar niet alleen omdat de meteorologen zo ongerust waren. Ze had een onaangenaam voorgevoel dat ze niet van zich af kon schudden.

Sofia liep de tuin in, ging op het gazon staan en keek naar de zee. De stilte was zo onnatuurlijk dat er een rilling over haar rug liep. Er zong geen enkele vogel en het water achter de bomen was roerloos als een zwarte spiegel. De enige beweging was afkomstig van een

espenblad dat trilde terwijl het bezig was van een tak te vallen. De lucht was bijna volledig helder en de trekvogels gleden geluidloos als zweefvliegtuigen langs de hemel. Alles was zo stil dat ze het zwakke geruis in haar oren, dat altijd aanwezig was, kon horen.

De herfstlucht was scherp en koud. Ergens werden bladeren verbrand. Ze hield van die geur, maar nu werd ze er weemoedig van. Boven haar klonk een geluid als een langgerekte zucht. Het waren echter alleen zwakke windvlagen die de bladeren van de bomen streelden. Vervolgens werd het weer stil. Ze kreeg een brok in haar keel terwijl ze daar stond.

Dit is de plek waar ik alles heb, dacht ze. Mijn fantastische man en dochter, mijn mooie huis, en toch voel ik me verschrikkelijk somber.

Ze schaamde zich omdat ze tegen Benjamin had gesnauwd. De laatste tijd had ze zich rusteloos en geïrriteerd gevoeld. Ze wist waarom dat was, maar wilde het niet aan zichzelf en nog minder aan Benjamin bekennen. De dromen over Franz Oswald, de sekteleider, waren weer terug. Na vijftien jaar was hij om de een of andere onverklaarbare reden in haar dromen teruggekeerd. De verkrachting, die ze net zo lang had herkauwd totdat ze alle gevoelens daarover kwijt was en haar ziel leeg was, speelde zich opnieuw voor haar geestesoog af. Er was een nieuwe scherpte in de beelden. Ze herinnerde zich nieuwe feiten van de gebeurtenis, zag ze helder en krachtig voor zich.

Haar verstand vertelde haar dat Franz Oswald was ondergedoken. Hij was al bijna tien jaar niet in het openbaar verschenen en er werd gezegd dat hij zich op Dimön bevond, op het landgoed van de sekte ViaTerra. Daar scheen hij nieuwe principes te ontwikkelen. Er ging ook een gerucht dat hij zijn verstand verloren had. Sofia had andere, zwartere gevoelens. Ze hoopte dat hij was overleden aan een uitermate pijnlijke ziekte en dat de idioten van de sekte ViaTerra nu uitgeput en rillend zonder elektra op het afgelegen landgoed zaten.

Er werd nog steeds over Franz Oswald gepraat. Het was alsof de legende over de charismatische sekteleider onsterfelijk was. Hoewel hij in de gevangenis had gezeten omdat hij zich vijftien jaar geleden aan een minderjarig meisje had vergrepen, werd hij nog altijd door velen geadoreerd. Sofia probeerde zichzelf wijs te maken dat hij zich voorgoed had teruggetrokken, dat hij misschien zelfs overleden was,

maar haar intuïtie vertelde haar iets heel anders, namelijk dat hij uitermate levend was.

Ze merkte dat haar vingers trilden. Dat moest de kilte zijn. Ze liep de woning in, ging naar de badkamer en hield haar handen onder de warme kraan.

In de spiegel boven de wastafel zag ze nog steeds het meisje dat twee keer uit ViaTerra was gevlucht. Ze had alleen kraaienpootjes rond haar ogen, lachrimpels rond haar mond en een paar grijze haren in haar pony gekregen. Zag ze er getekend uit? Was er een reden dat de naderende storm en de dromen over Franz Oswald haar zo uit haar evenwicht hadden gekregen?

Haar mobiel trilde. Ze pakte hem uit haar zak en zag dat Julia haar een sms had gestuurd: KOM VANAVOND LATER THUIS. Alsof alles net zoals anders was. Alsof ze niet wist dat er een storm op komst was. Sofia bedacht paniekerig dat Julia het misschien inderdaad niet wist. Ze probeerde te bellen, maar kreeg haar voicemail met de ergerlijke mededeling: *Hallo, mama, omdat jij de enige bent die berichten op mijn voicemail inspreekt laat ik je hierbij weten dat alles goed met me is. Ik bel je. Tjing.*

Toen Julia was geboren, besefte Sofia al snel dat ze het leven had geschonken aan een wervelwind. Een wervelwind die al snel in een orkaan veranderde. Julia had een energie die Sofia niet kon beteugelen, en Benjamin al helemaal niet.

Er was geen spoor van Benjamin in Julia te bekennen. Ze had Sofia's haarkleur, donkere ogen en gelaatstrekken geërfd, maar onder de oppervlakte glinsterde iets anders, iets wat intenser was. Julia genoot van het leven met een onmetelijke intensiteit, koppig en volkomen ongeremd. Zoals afgelopen voorjaar, toen ze een zangwedstrijd op de televisie had gewonnen en het lievelingetje van heel Zweden was geworden, waarna ze haar schouders had opgehaald en had gezegd: 'Ach, dat zingen is geloof ik niet zo mijn ding.' Ze zei dat ze het rustig aan wilde doen tot ze haar roeping in het leven had gevonden. Om de een of andere reden was Sofia doodsbang voor wat die roeping zou kunnen zijn.

Niet alleen Julia's uiterlijk zorgde ervoor dat ze opviel in de menigte, ze was ook aanwezig. Als je een kamer met honderd perso-

nen binnenliep, was Julia de eerste die je opmerkte. Ze had iets heel bijzonders.

Er was maar één ander in Sofia's leven die zo was geweest.

Ze stuurde een sms: NEEM OP ALS IK BEL. Daarna wachtte ze even en toetste Julia's nummer in, één keer, twee keer, drie keer, tot ze opnam met een snauwerig: 'Jezus, wat is er nu weer?'

'Je moet onmiddellijk naar huis komen.'

'Waarom dat?'

'We moeten ons voorbereiden op de storm. Die begint straks.'

'Kunnen papa en jij dat niet regelen?'

'Nee, ik wil dat je nu naar huis komt. Je kunt niet op je brommer rijden als het stormt.'

'Ach, je overdrijft.'

'Dat denk ik niet. De meteorologen op de televisie zagen er angstig uit. Ze hebben de storm zelfs een naam gegeven. Hercules.'

'Oké, ik kom er zo aan.'

Sofia zag Benjamin in de hal staan en kroop berouwvol in zijn armen. 'Het spijt me dat ik zo tegen je uitgevaren ben, maar ik word gewoon doodsbang als ze voortdurend over de storm praten.'

'Dat hindert niet. Je ziet er moe uit, liefje. Een beetje bedrukt.'

Ze wist niet dat ze er bedrukt uitzag. 'Ik hou niet van veranderingen,' zei ze terwijl ze naar hem opkeek. 'Maar jij verandert niet. Jij bent precies zoals anders.'

Benjamin was het anker in hun bestaan. Toen hij bij een transportbedrijf in Göteborg werkte had iemand zijn talent voor effectieve logistiek ontdekt en hem overgehaald om voor zichzelf te gaan beginnen als adviseur. Zijn bedrijf liep fantastisch en hij werkte vanuit huis. Hij kon zijn gezin probleemloos onderhouden en was in staat geweest om hun woning op Orust te kopen.

Sofia was een paar jaar geleden gestopt met haar baan als hoofdbibliothecaresse om haar droom te verwezenlijken: het helpen van mensen die uit sekten waren gevlucht. Ze leidde een opvangcentrum samen met Anna Hedberg, die ook uit ViaTerra was gevlucht. Het opvangcentrum draaide op staatssubsidies en Benjamin doneerde geld als dat nodig was. Ze maakten nog geen winst, maar ze hield van haar werk.

Ze keek naar hun hond, Denzel, die onder de bank lag te trillen. ‘Hoe lang is hij al zo?’ vroeg ze aan Benjamin.

‘Sinds vanochtend. Hij wilde niet eens mee naar buiten om te spelen.’

‘Denk je dat hij ziek is?’

‘Nee, hij voelt waarschijnlijk dat de storm in aantocht is. Dieren voelen dat soort dingen aan.’

Sofia ging op haar knieën zitten en trok de hond onder de bank vandaan. Ze wiegde hem een tijdje in haar armen, maar hij bleef trillen.

‘Wil je naar buiten?’ vroeg ze en ze opende de tuindeur. Denzel ging op de vloer liggen en draaide zijn kop weg. Ze maakte de riem aan de halsband vast en sleepte hem mee naar de tuin, waar hij plichtmatig plaste en daarna aan de riem begon te trekken om weer naar binnen te kunnen.

Ze keek naar de grijze en donkerpaarse wolken die aan de horizon verschenen. Een zwakke wind ritselde in de bomen. Het zwarte water van de zee rimpelde en leek op een ruisend televisiescherm. Het was nog steeds stil. Geen vogelgezang. Geen auto’s op de weg. Het voelde alsof ze zich in een niemandsland bevonden.

Benjamin kwam naar buiten met een koptelefoon aan zijn mobiel gekoppeld, die hij afzette toen hij haar zag. ‘Ze zeggen dat het een orkaan wordt. Als het zo erg wordt als ze beweren heb ik straks heel veel werk.’

‘Hoe kun je zo denken?’

‘Je moet altijd proberen het leven van de positieve kant te bekijken.’ Zo was Benjamin inderdaad.

‘Kijk, daar komt Julia aan!’

Benjamin wees naar de weg waarop Julia op haar brommer kwam aanrijden. Haar lange haar zwiepte naar achteren in de wind. Ze reed zo snel dat Sofia eerst dacht dat ze de oprit naar de woning zou missen, maar ze haalde de bocht en remde vlak bij Sofia op het gazon.

‘Ben je nu tevreden?’ vroeg ze chagrijnig.

Godzijdank, dacht Sofia. Nu komt alles goed. We overleven deze ramp.

Toen ze rond middernacht naar bed gingen was de wind toegenomen. Hij floot rond de hoeken van de woning en de dakbalken kraakten. De bomen bogen achter de ramen. Het leek echter niet hevig of levensbedreigend. Toen de stroom uitviel en de nieuwsuitzending met een verslaggever die huiverde en door de wind naar achteren werd geblazen werd onderbroken, leek het toch veiliger om naar bed te gaan. Het voelde alsof de storm voorbij zou zijn als ze wakker werden. Ze hadden alle drie geen zin om op te blijven en te luisteren naar het geluid van de wind die het huis mishandelde.

Julia sleepte haar matras naar hun kamer. Ze praatten even, giechelden in het donker en vielen in slaap.

Een paar uur later werd Sofia wakker door een verschrikkelijk kabaal, zo hard dat ze uit bed vloog. De wind jankte niet langer, maar bulderde woedend. Het was volkomen donker, donkerder dan in de koudste winternacht. De balken kraakten zo hard dat het leek alsof het hele dak omhoogkwam. Daarna volgde het geluid van brekend glas, oorverdovend en scherp.

Hercules was gearriveerd.

2

Dit is mijn verhaal. Mijn gedachten over de gebeurtenissen die leidden tot die verschrikkelijke avond op de rotsen. Er is veel te vertellen over mijn achttienjarige leven. Veel te veel. Daarom heb ik besloten om erover te schrijven, zodat het hopelijk gemakkelijker voor je zal zijn om te begrijpen hoe het allemaal zover heeft kunnen komen.

Ik vraag niet om begrip of vergiffenis. Eigenlijk schrijf ik alleen omdat er zoveel binnen in me zit dat naar buiten moet.

Ik heb geen idee wat je ervan zult denken. Als je dit ooit zult lezen. Ik hoop echter dat je dat doet.

*

Ik ben geboren als de helft van een twee-eiige tweeling. Het duurde jaren voordat ik besepte dat Vic en ik bij elkaar hoorden. We waren vanaf het allereerste begin volkomen verschillend. Het was net als met die tweelingmeisjes die in Australië werden geboren, van wie de een een blanke huid en de ander een donkere huid had. Zo was het met Vic en mij ook.

Ik had over tweelingen gelezen omdat ik een verklaring wilde vinden voor het gebrek aan broederliefde tussen ons. Tussen de enorme hoeveelheid informatie ontdekte ik een terugkerend feit: we waren weliswaar tweelingen, maar vooral ook verschillende individuen. De meeste twee-eiige tweelingen zien eruit als broers en zussen, ook al zijn ze niet identiek zoals eeneiige tweelingen. Vic was een prachtige baby, ruim vier kilo bij de geboorte. Ik was een klein mormel van nauwelijks drie kilo, tener en bleek.

Uit deze lichamen groeiden twee heel verschillende persoonlijkheden.

Tijdens een van haar gemene momenten vertelde Fanny, ons kindermeisje, wat er gebeurde toen mijn vader ons voor de eerste keer zag. Ze was zorgvuldig door hem geselecteerd uit de staf omdat ze 'rijp' en 'ervaren' was, geen 'kind' zoals mijn moeder. Fanny was een grimmige veertigjarige vrouw met gemillimeterd haar, dunne lippen en diepliggende scherpe ogen. Ik kan me nog steeds herinneren hoe ze strak naar me keek, neerbuigend en enigszins spottend. Het idee was dat ze mama moest leren om voor ons te zorgen. In feite werkte ze mama op de zenuwen met haar gevit en venijnige opmerkingen over hoe incompetent ze was.

Fanny vertelde ons dus over onze eerste ontmoeting met mijn vader. Hij zat nog in de gevangenis toen wij geboren werden. Later zou ik te horen krijgen dat hij daar zat omdat hij mijn moeder op de zolder had opgesloten en seks met haar had gehad toen ze veertien was. Zo zijn Vic en ik verwekt. Daar kwam ik echter pas veel later achter. Toen mijn vader naar ViaTerra terugkwam woonde mama in de woning naast het landhuis. We waren nog maar een paar maanden oud. Mama had de hele dag angstig op mijn vader gewacht. Zelfs Fanny was zenuwachtig. Er hing een broeierige sfeer in huis, zei ze, alsof God in hoogsteigen persoon uit de hemel zou neerdalen om de kinderen te zegenen. Op een bepaald moment belde iemand van het landhuis om te vertellen dat mijn vader over een kwartier zou komen. Fanny deed ons haastig in bad zodat we lekker zouden ruiken.

Toen mijn vader arriveerde zag hij er gejaagd uit. 'Ze worden opgevoed volgens de ViaTerra-principes,' was het eerste wat hij zei toen hij binnen was.

We lagen naakt op de grote luiertafel, klaar voor de bezichtiging van mijn vader. We brabbelden na het warme bad en huilden niet één keer. Dat zei Fanny tenminste.

Mijn vader liep naar ons toe en wierp een snelle blik op Vic. 'Hij lijkt op mij,' constateerde hij.

Daarna keek hij naar mij en begon zo schel te lachen dat Fanny's hart in haar keel klopte. Hij pakte mijn voet en gaf er een rukje aan. 'Dat is de armzaligste piemel die ik ooit gezien heb!'

Na die woorden draaide hij zich om en liep de woning uit.

Welkom in de wereld, Invictus en Thor.

Welkom in ViaTerra.

Uit die lichamen groeiden wij.

Vic was een exacte kopie van mijn vader, met zijn donkere haar en ogen, brede schouders, zelfverzekerde loop, regelmatige gebit en kuiltjes in zijn wangen. Zelfs zijn lach had dezelfde klank als die van mijn vader.

Ik was een kopie van mijn moeder. Bleek, vol sproeten, tener en met lange wimpers. Alleen mijn haarkleur was anders, die was koperrood. Toen ik tien was dachten sommigen nog steeds dat ik een meisje was.

Vic liep als eerste, praatte als eerste, schopte als eerste tegen een bal, zat als eerste op het potje, kreeg als eerste tanden, klom het hoogst en kon als eerste zwemmen.

Het enige waarmee ik de eerste was, was een hersenschudding toen Vic me met een bandystick sloeg. En ik was de enige van ons die een beugel kreeg.

Hij overtrof me in alles, ook als dat niet nodig was. Het was vanaf het allereerste begin heel duidelijk dat ik overal de mindere in was.

De zon scheen altijd op Vic en ik leefde voortdurend in zijn schaduw. Soms was dat ondraaglijk, maar andere keren was het fijn om geen aandacht te krijgen.

Toch had ik een van de eigenschappen van mijn vader geërfd: zijn ijzersterke geheugen.

3

Sofia opende de zitkamerdeur, maar werd teruggesmeten door de wind die via een gebroken raam naar binnen waaide. Haar haar zwiepte zo hard tegen haar gezicht dat ze eerst niets kon zien. Haar instinct vertelde haar dat ze in gevaar was. Toch deed ze een paar stappen naar voren. Meubels en plantenpotten waren op de vloer geslingerd en werden met harde klappen tegen de muren gesmeten.

Al haar zintuigen stonden op scherp, maar ze kon haar blik niet losmaken van de chaos. De ramen rammelden in de kozijnen, de dakbalken kraakten en kreunden. Ze wierp een blik op de tuin. De bomen zwiepten niet langer, maar bogen zo ver door dat ze de grond bijna raakten en kermden terwijl hun takken werden afgerukt. Struiken vochten vergeefs tegen de nietsontziende vernietiging van de wind en werden met wortel en al uit de grond gerukt. Ze hoorde hoe de essen, waarvan het hout was verdord door essenziekte, doormiddelen knakten en in het ravijn achter de tuin stortten.

De hemel was een boosaardige wervelstorm vol troep en rotzooi. Tussen de rotzooi vloog een broeikas die hun woning net miste. Ze kreeg de wonderlijke gedachte dat dit een straf was voor iets wat ze had gedaan, voelde zich aan flarden gescheurd en niet in staat om haar lichaam te bewegen.

Ineens voelde ze Benjamins handen rond haar middel. Hij trok haar naar achteren. ‘Naar de kelder! Snel!’

Julia liep met Denzel onder één arm en haar dekbed onder de andere arm de keldertrap al af. Benjamin hield Sofia’s schouders stevig vast, duwde haar voor zich uit en ving haar op toen ze struikelde. Ze bevond zich nog steeds in het moment waarop ze de zitkamerdeur had geopend. Het beeld van de ravage had zich op haar netvlies gebrand alsof het een stilstaand beeld in een griezelfilm was.

Toen ze de kelder in kwam stond Julia lijkbleek en met wijd open-

gesperde ogen midden in de ruimte. Ze had haar dochter nog nooit zo bang gezien, de angst straalde van haar af. Toch zag ze ook een zwakke, opgewonden glans in haar ogen. Denzel was in een hoek gekropen en lag daar te trillen.

Benjamin deed de kelderdeur dicht en op slot. Ze gingen in foetus-houding ineengedoken tegen elkaar aan op de matrassen liggen die ze eerder die avond naar beneden hadden gesleept, alsof ze één wesen waren. Het was onmogelijk om alle vreselijke geluiden te negeren. Buiten werden voorwerpen met harde knallen tegen de muren geslingerd. De wind wierp zich op het huis alsof hij razend was op het bestaan ervan. Boven hen schraapten meubels en voorwerpen over de vloer. Ze waren doodsbang en machteloos tegenover het geweld dat hun huis vernielde. De barbaarse kracht van de storm vond alle kieren in de kozijnen van de kelderramen. De lucht was statisch en rook verbrand.

Ze praatten niet veel en vermeden geschrokken kreten en opmerkingen die hun paniek alleen nog maar groter zouden maken. In plaats daarvan zeiden ze dat ze van elkaar hielden toen het leek alsof de vloer boven hen zou instorten en er een dreunend geluid klonk alsof het dak elk moment van het huis kon worden gerukt. Benjamin had een zaklamp bij zich, die een tijdje brandde en daarna doofde. In de volledige duisternis leek alles nog verschrikkelijker.

De tijd bestond niet meer. Alleen griezelige geluiden, angst en nog meer griezelige geluiden. Ze zou nooit weten hoe lang ze daar vastgeklampt aan elkaar, als één warm, pulserend lichaam, hadden gelegen. Misschien duurde het twee uur, misschien vijf. Telkens als de wind leek af te nemen hoorden ze iets nieuws: gekraak, gebonk, een onaangenaam jankend geluid.

Langzamerhand veranderde het gebulder van de wind echter in een gelijkmatig geruis. Het bleke, koude licht van de dageraad viel door het kelderraam naar binnen. Alles werd stil. Doodstil.

Sofia maakte zich los van Julia, die tegen haar aan lag en in slaap was gevallen. Benjamin, die achter Sofia lag en haar krampachtig vasthield, kreunde.

‘Ik denk dat het voorbij is.’

Ze stonden op en rekten hun pijnlijke, stijve ledematen uit. Lang-

zaam liepen ze de keldertrap op. Sofia liep voor Benjamin uit en was doodsbang voor wat ze achter de deur zouden aantreffen.

‘Doe de deur open,’ zei Benjamin. ‘Ik hoop dat het dak en de muren er nog zijn.’

Haar eerste gedachte was dat er een wonder had plaatsgevonden. Hoewel de zitkamer een chaos was en overal meubels, gebroken glas, aarde en rondgeslingerde spullen lagen, stond hun woning nog overeind. Er waren maar twee ramen gebroken en het dak van het overdekte terras was losgeraakt en hing achter de woning tussen de bomen. Verder leek het huis niet veel schade te hebben.

De wind blies nog steeds de zitkamer in, stof wervelde rond en hing als een gordijn in de lucht, maar deze frisse wind voelde als een zwakke bries vergeleken bij de orkaan die gedurende de nacht had huisgehouden.

Ze liepen naar buiten. Aan de horizon verscheen de dageraad alsof er niets was gebeurd. De wolken die naar het eiland dreven wierpen een schaduwachtige duisternis op het landschap, maar het waren alleen achterblijvers van de storm. Meerdere bomen waren met wortel en al uit de grond gerukt. De kruin van de grote lindeboom was afgebroken en bungelde aan de stam. De bomen die nog overeind stonden bogen onderdanig voor de wind. Het enige wat nog hetzelfde leek was het gras onder hun voeten.

De schuur was veranderd in brandhout. Ze zagen geen auto’s en geen mensen. Een paar kranten waaiden over de weg. De zee was gestegen en klotste tegen de kant van de weg. De lucht was mild en rook naar zeewater.

Ze had maar één keer eerder zo’n gevoel van blijdschap omdat ze leefde meegemaakt. Dat was vijftien jaar geleden geweest, op een boot, toen ze voor de tweede keer uit ViaTerra was gevlucht. Het open water had haar destijds hetzelfde euforische gevoel gegeven als ze nu had terwijl ze uitkeek over het open landschap. *Ik leef. Mijn hart klopt. Het bloed stroomt door mijn aderen.*

Het duurde drie dagen voordat ze contact met de buitenwereld kregen. Er was geen internet vanwege de storm, hoewel er een decennium lang ijverig was gegraven om het volledige eiland van glasvezel te voorzien. Later kwamen ze erachter dat het veroorzaakt werd door

een stroomstoring die meerdere dagen duurde.

Ze probeerden de buitenwereld lopend te bereiken, andere mensen te vinden, maar de zee was op sommige plekken over de weg gestroomd. Bovendien blokkeerden de bomen, die als kegels waren omgevallen, al het verkeer.

Uiteindelijk accepteerden ze met tegenzin dat ze voorlopig gevangenzaten in hun woning. Ze ruimden de tuin op, plaatsten spaanplaten voor de kapotte ramen, repareerden het dak van het terras en maakten alles grondig schoon. Achter het huis lag een grote stapel hout. Denzel rende door de tuin en snuffelde gelukkig aan alle nieuwe geuren die de wind aan de grond had onttrokken.

Ongeduldig en rusteloos door hun onwetendheid over de invloed van de storm op de buitenwereld werkten ze voornamelijk in stilte, van tijd tot tijd verbaasd en opgelucht als ze elkaar zagen en beseften dat ze ongedeerd waren.

Sofia maakte zich enorm veel zorgen over het opvangcentrum, maar ze was machteloos. Het was onmogelijk om contact met iemand te krijgen. Tegelijkertijd groeide de onrust over haar ouders en vrienden. Het was alsof ze na Armageddon vastzat in een luchtbel.

Hun mobiele telefoons waren al een hele tijd leeg. De eerste dag had Julia geprobeerd om bereik op haar tablet te krijgen, maar uiteindelijk was die eveneens leeg. Ze had de tablet op de vloer gegooid, was naar het toilet gegaan, had de deur achter zich dichtgesmeten en op slot gedaan. Sofia hoorde haar huilen. Toen ze weer naar buiten kwam waren haar ogen rood en gezwollen. Sofia probeerde een arm om haar heen te slaan om haar te troosten, maar Julia schudde die van zich af.

Sofia bleef bij haar uit de buurt. Ze wist dat Julia, als ze haar met rust liet, na ongeveer een halfuur wel weer was bijgetrokken.

De eerste nacht na de storm lag Sofia lang wakker en luisterde naar de geluiden. Ze hoorde gerommel in de verte en was bang dat de hel weer zou losbarsten. Telkens als ze lawaai hoorde had ze het gevoel dat de lucht uit haar longen werd gezogen. De tweede nacht was ze zo uitgeput dat ze om acht uur 's avonds in slaap viel en twaalf uur achter elkaar sliep. Overdag had ze soms het gevoel dat de grond onder haar voeten verdween en werd ze zo duizelig dat ze steun moest zoeken.

De derde dag hadden ze zo genoeg van hun isolement dat ze over

de kleinste dingen ruzie kregen. Toen het Benjamin echter was gelukt om zijn laptop met behulp van de autoaccu op te laden en ze internet hadden kropen ze samen op de bank en verdrongen zich rond het scherm om de verschrikkelijke nieuwsberichten te lezen.

De storm Hercules had de infrastructuur van West-Zweden nageoeg vernietigd. De verliezen waren ongekend. Meer dan honderd mensen waren gedood. Duizenden woningen waren met de grond gelijk gemaakt, daken en muren waren meegevoerd door de wind, zodat alleen de kelders over waren. Scholen, kinderdagverblijven en openbare voorzieningen waren vernield en onbruikbaar. Trein-, vlieg- en verkeersdiensten waren volledig ontregeld en niemand wist hoe lang dat zou duren. Archeologische monumenten en gebouwen die al eeuwenlang stonden waren beschadigd. Het was overal een chaos.

Ze verslonden al het nieuws dat er was, ontsteld en verdrietig.

‘Staat mijn school er nog?’ vroeg Julia.

‘Ik weet het niet, liefje,’ antwoordde Benjamin. ‘Daar lees ik niets over, maar ik denk dat je school nog overeind staat. Het is tenslotte een vrij nieuw gebouw. Ik zal onze mobieltjes opladen zodat we iedereen kunnen bellen.’

‘Stel dat een van mijn vrienden overleden is in de storm.’

‘Dat geloof ik niet. Binnenkort kun je ze bellen en weer met ze praten.’

Sofia stuurde vanaf Benjamins laptop mailtjes naar Anna en haar ouders. Met tranen in haar ogen en een brok in haar keel wapende ze zich tegen de antwoorden. Dat van Anna kwam een paar uur later. *Er zijn geen gewonden, maar het gebouw is met de grond gelijk gemaakt.*

Ze huilde terwijl Benjamin haar vasthield. Het mooie huis met de veranda, de verbondenheid, de veiligheid voor de gevluchte sekteleiden die nergens anders naartoe konden. Alles was weggevaagd door de wind.

‘Het komt allemaal goed,’ zei Benjamin. ‘We bouwen het centrum weer op. Bekijk het van de zonnige kant. Iedereen leeft nog.’

Dat was typisch Benjamin.

Het huis van Sofia's ouders in Fjellie buiten Lund stond nog overeind, alleen een paar kersenbomen waren omgewaaid en op het dak gevallen.

Die dag kregen ze weer stroom. De televisie ging vanzelf aan en toonde verschrikkelijke beelden waarnaar Benjamin aan de buis gekluisterd keek. Er werden ook filmfragmenten getoond van de omgeving waar ze woonden. Pension Slussen stond onder water, het terras en het restaurant waren geruïneerd. De Uddevallabrug was gesloten. Delen van de overspanning waren verwoest en het zou een hele tijd duren voordat die waren gerepareerd. De brug naar Stenungsund was ook gesloten, maar had minder schade opgelopen.

Sofia en Julia hielden het niet meer dan een paar uur uit, omdat dezelfde nieuwsuitzending keer op keer werd herhaald. Toen hun mobieltjes waren opgeladen, begonnen ze familie en vrienden te bellen. Iedereen had het overleefd. Benjamins zus lag in het ziekenhuis met snijwonden die ze had opgelopen nadat er een raam in haar appartement was gebroken, maar zou vandaag ontslagen worden.

Julia's school in Henån had weinig schade opgelopen en zou over een paar dagen weer opengaan. Nadat Julia haar vriendinnen had gesproken, werd ze gekweld door rusteloosheid. Als ze niet op haar mobiel keek drementelde ze ongeduldig door het huis en beet op haar nagels.

Op de zesde dag zat ze voor de televisie naar *Extra* te kijken, een programma met beroemdheden.

Sofia vond het voornamelijk roddels, maar Julia genoot ervan. 'Kom eens hier, mama! Snel!' riep Julia plotseling zo hard dat Sofia de keuken uit rende.

Op het televisiescherm stond een man in een rotslandschap op een heuvel met de zee op de achtergrond. De camera zoomde langzaam in op de spreker, die volledig in het zwart was gekleed.

Vanaf het eerste moment wist ze wie het was. Ze zou hem van een kilometer afstand nog herkend hebben.

Haar hart sloeg een slag over. Het was Franz Oswald. Haar eerste gedachte was dat het onrechtvaardig was dat hij er nog steeds zo goed uitzag.

Haar tweede gedachte was dat de hel was losgebarsten.

4

Ik heb het gevoel dat mijn tot nu toe korte leven in twee afzonderlijke delen uiteenvalt: de tijd voor en de tijd na Kinderen der Aarde. En ik overdrijf niet als ik zeg dat de tijd ervoor een paradijs was vergeleken met de tijd die daarna volgde.

Vic en ik waren zes toen alles veranderde. Voor die tijd dreven we op de boeggolven van mama's depressie en papa's humeur en wispelturigheid. Er waren af en toe echter momenten waarop we ons volkomen onbewust waren van hun moeizame relatie op een manier zoals alleen kleine kinderen dat kunnen zijn.

En we hadden een zekere mate van vrijheid.

HIN HÅLE

Het is een avond vroeg in het voorjaar. Fanny is naar huis gegaan. Mama zit ineengedoken op de bank met haar armen rond haar benen geslagen. Ze heeft nog steeds haar nachthemd aan. Vic en ik zijn onzichtbaar voor haar. Ze bevindt zich in een andere wereld waartoe wij geen toegang hebben.

We zijn drie, bijna vier. Nu Fanny vertrokken is hebben we het gevoel dat we kunnen doen wat we willen en daar maken we gebruik van. Ik trek een heleboel boeken uit de kast, blader erdoorheen, probeer vergeefs letters te ontcijferen en scheur er bladzijden uit die me interessant lijken. Vic is in de keuken. Ik hoor gerammel, omdat hij met een pollepel op pannen slaat. Ineens klinkt het geluid van brekend glas en een boze schreeuw.

Mama reageert niet. Ze staart uit het raam en bevindt zich in haar eigen wereld. Ze huivert, hoewel het absoluut niet koud is in het huisje.

‘Mama! Die stomme kan is op de vloer gevallen!’ roept Vic.
Ze hoort hem niet.

Als de voordeur opengaat trek ik me instinctief terug. Ik draai me om, zie papa’s schoenen die ik zo goed ken en ruik zijn geur. Soms kan ik midden in de nacht wakker worden met het gevoel dat ik zijn geur in de duisternis ruik. Ik weet dat het verbeelding is, maar toch zorgt de illusie ervoor dat mijn hart sneller gaat kloppen.

Hij blijft even in de deuropening staan, kijkt naar de chaos in de kamer en ziet mij zitten met de bladzijden die ik uit de boeken heb gescheurd. Zijn kaken zijn gespannen, de blik in zijn ogen is hard. Ik probeer een vriendelijke kinderglimlach, maar zonder succes.

Vic heeft papa ook gehoord en verschijnt met de kapotte glazen kan, die net onder het handvat is gebroken, in de deuropening van de zitkamer. De scherpe randen zien er gevaarlijk uit, als haaiantanden.

Papa loopt snel naar hem toe, pakt de kan uit Vics hand en zet hem op de tafel. Daarna tilt hij Vic op en gooit hem hardhandig op de bank, zodat Vic een paar keer op en neer stuitert en geschrokken naar hem kijkt.

Mama is wakker geworden uit haar roes. Ze lijkt nog banger dan Vic.

Papa trekt haar van de bank, schudt haar hard door elkaar en schreeuwt verschrikkelijke dingen tegen haar, zoals ‘Nutteloze psychopaat!’ en ‘Je bent volkomen waardeloos!’ Ik denk dat hij haar gaat slaan, maar dat doet hij niet. Hij maakt haar alleen bang.

‘Je mag de kinderen houden,’ zegt ze met een piepstem. ‘Maar laat mij hier weggaan.’

Er is een tijd geweest waarin we met mama naar het vasteland mochten, een tijd waaraan ik slechts een paar vage, bijna doorzichtige herinneringen heb, maar Fanny heeft verteld dat mama daar met ons wilde blijven en dat papa verschrikkelijk boos is geworden. Nu mag mama niet meer uit ViaTerra weg. Daardoor is ze verdrietig, maar veel meer weet ik niet.

Papa duwt mama op de bank en zegt dat ze zich moet vermannen, anders...

Ik begrijp de laatste woorden niet.

Je mag de kinderen houden. De woorden echoën in mijn hoofd.

Ineens draait hij zich naar ons om. Hij glimlacht, en als hij dat

doet is het net alsof ik de hoofdprijs in een wedstrijd heb gewonnen. Hij ziet er plotseling heel lief uit, alsof de chaos in de woning niet bestaat.

‘Ga mee, jongens! Ik wil jullie iets laten zien. Trek jullie jassen aan, dan gaan we naar buiten.’

We kunnen onszelf aankleden en het gaat snel als papa ons vraagt om dat te doen.

Hij geeft ons allebei een hand. Mijn lichaam wordt warm door de aanraking. Een beetje van zijn energie stroomt door me heen terwijl ik zijn grote, droge hand stevig vasthoud.

We passeren de poort en lopen over het heideveld naar de zee. Papa loopt snel. Ik struikel af en toe, maar hij wordt niet boos. Hij tilt me op zodat ik heel even in de lucht zweef en zet me weer neer. Dat veroorzaakt een heerlijk gevoel in mijn buik.

Alles is zo mooi. Het is dag en nacht op hetzelfde moment. Aan één kant van de hemel is de zon veranderd in een druppel gloeiend brons die in zee zakt. Aan de andere kant verschijnt de maan. De wind is zwak, maar krachtig genoeg om golfjes op de zee te veroorzaken.

Papa blijft bij het Duivelsblok staan en wijst ernaar. ‘Weten jullie hoe die rots wordt genoemd?’ vraagt hij.

‘Natuurlijk,’ antwoordt Vic opschepperig. ‘Het Duivelsblok.’

‘Dat klopt,’ zegt papa. ‘Maar als dat het blok van de duivel is, waar bevindt de duivel zelf zich dan?’

Vic en ik staren hulpeloos naar elkaar. Papa lacht hard. Hij wijst rechts van de helling, waar de puntige contouren van de rotsen zich naar de hemel uitstrekken.

‘Zien jullie die rots daarboven? Vinden jullie niet dat die eruitziet als een gezicht met een tand die uit de mond steekt?’

Nu zie ik het. De grote rots doet denken aan het profiel van een man met een bovenkaak waar iets uitsteekt. Het is alsof dit eerder onzichtbaar was, maar nu zie ik het heel duidelijk en ik word een beetje bang.

‘De oude eilandbewoners noemden die rots Hin Håle,’ zegt papa. ‘Ze zeiden dat de duivel daar over het eiland waakte. Het Duivelsblok was zijn val. Daar lokte hij de mensen naartoe en kreeg hij ze zover dat ze hun dood tegemoet sprongen.’

Vic en ik zijn sprakeloos. Het is zo spannend dat ik huiver. Er is een gevoel van saamhorigheid tussen papa en ons ontstaan. Het is een intiem gevoel dat ik niet gewend ben.

‘Gaan jullie mee naar boven?’ vraagt papa.

‘Ja, ja!’ roept Vic, maar ik word bang.

We beginnen over de rotsen naar boven te klimmen. Papa ziet dat ik achterblijf en tilt me op zijn rug. Dat moment van nabijheid, mijn armen rond zijn brede schouders en de warmte van zijn rug tegen mijn lichaam, maakt me ademloos. Vic hoeft niet gedragen te worden. Hij springt licht en soepel over de rotsen naar de top.

Het heideveld baadt in de maneschijn en is verlicht als een podium. Het water kabbelt ver beneden ons lui tegen de rotsen.

Papa zet me neer. ‘Zo, en nu lopen jullie helemaal naar de rand. Ik wil zien wat jullie kunnen.’

Vic rent naar de punt, bijna te snel, zodat hij net voordat hij de rand bereikt moet remmen. Ik strompel aarzelend naast papa, ik wil zo dolgraag laten zien dat ik ook moedig ben. Als ik bijna bij de rand van de rots ben voel ik papa’s handen plotseling van achteren onder mijn armen. Hij tilt me hoog boven zijn hoofd zodat ik vrij uitzicht over de zee heb. Voor me strekt het donkere water zich tot de horizon uit. De lichtjes van het vasteland glanzen aan de overkant van de zeestraat. Ik zweef in de lucht. Waterdruppels waaien in mijn gezicht. Papa wankelt. Ik word duizelig en mijn maag draait om. Hij trekt me echter tegen zich aan en houdt me stevig vast.

‘Vroeger werden ongehoorzame kinderen vanaf deze plek in het water gegooid,’ zegt hij. ‘Denk daar de volgende keer aan als jullie weer van plan zijn om rotzooi te maken.’

De golven van de zee bulderen, zijn stem is bijna niet te horen, maar we begrijpen het.

Vic ziet er doodsbang uit en rent de helling af. Papa draagt me naar beneden en zet me naast Vic neer. Hij observeert ons uitvoerig en ik zie dat de warmte uit zijn blik is verdwenen.

Ineens begint hij te lachen en gaat op zijn hurken zitten. ‘Kijk niet zo geschrokken. Jullie hebben een lesje geleerd. Kom, geef me een knuffel.’

Het wordt een haastige omhelzing en daarna is het tijd om terug te gaan.

De hele weg naar het huisje heb ik het gevoel dat er een strakke band rond mijn borstkas zit. Ik heb moeite met ademen terwijl de lichte sluiers van de avondnevel ons omringen.

Het fijne gevoel van daarstraks is verdwenen.